

[Erik Andersen (Fr.borg amt).]

alle os andre i folketinget den tjeneste at have medvirket i et sagligt og godt udvalgsarbejde i afvigte samling, for så ville forslaget jo have været klædt af efter hr. Niels Helveg Petersens påstand. Jeg tror, det snarere er frygt hos de borgerlige partier for, at man ikke gennem sagligt udvalgsarbejde kan fremskaffe argumentation imod regeringens forslag — jeg tror, det er denne frygt, der har afholdt de borgerlige partier fra at deltage aktivt i udvalgsarbejdet, og jeg skal være glad, hvis den frygt er bortvejret. Jeg nærer i alt fald ingen frygt for, at regeringens forslag ikke kan stå sig imod de borgerlige partiers.

**Simonsen:** Jeg må indrømme, at hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) vender tingene ikke så lidt på hovedet i det indlæg, vi lige har hørt på. Jeg har jo overhovedet ikke talt om, at man igennem et forslag til medbestemmelse og medejendomsret skulle fremme noget akkordræssystem. Jeg har i og for sig bare i al min naivitet taget et af arbejdsministerens mange anvendte argumenter for det forslag, regeringen står for, som jeg ikke mener bliver opfyldt, men som arbejdsministeren gang på gang har fremhævet, netop dette, at regeringens forslag vil kalde nye ressourcer frem på arbejdspladserne, fordi det får mulighed for at virkeliggøre de enkelte menneskers indsats i højere grad. Det synspunkt, den målsætning, er vi meget enige i. Vi tror ikke på, at den opnås gennem regeringens forslag, men det er det, vi har sigtet til, og ikke noget spørgsmål om at pace nogen frem. Vi må blot konstatere, at der ikke er nogen som helst chance for, at den enkelte lønmodtager kan lade sin indsats og sin interesse — og det er vel primært spørgsmålet om interesse — påvirke af det, regeringen her foreslår, for der er ingen muligheder for påvirkning.

Det er jo også en bagvendt problemstilling, når hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) begynder at drage sammenligninger med bankfusioner. Ja men hvad har det med sagen at gøre? Vores modstand mod regeringens forslag om lønmodtagernes medejendomsret går jo alene på, at man i virkeligheden gennem forslaget tager penge fra lønmodtagerne og anbringer dem i en central fond, som man skal bruge inden for LOs ledelse til at køre erhvervslivet og samfun-

det som helhed på tværs af folketingets dispositioner. Det er jo det, der finder sted, og det er det, vi vender os imod. Jeg tror, hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) har misforstået mig, hvis han mener, vi skulle have noget imod, at det, såfremt der i øvrigt var tilslutning til en sådan fond, så var lønmodtagernes. Det er ikke det, det drejer sig om; nej, vi er tilhængere af, at lønmodtagerne selv skal kunne disponere over de penge, som de indtjener via deres arbejde. De skal selv kunne bestemme, hvad de investerer dem i. Det er respekten for det enkelte menneske, vi herigennem ønsker at præcisere.

Når hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) taler om konkurrencesamfundet, må jeg sige, at der selvfølgelig kan være ting ved konkurrencesamfundet, som skal rettes, og det synes jeg vi sådan set har været i stand til hele tiden gennem årene i folketinget. Men jeg håber da sandelig ikke, at hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) med sine bemærkninger vil nå frem til, at vi skal afskaffe det konkurrencesamfund, der til trods for enkelte negative virkninger, som bliver rettet undervejs, er det samfund, som er grundlaget for, at vi overhovedet har den velstand, som tilfældet er i 1970'erne.

Så meget om hr. Erik Andersen (Fr.borg amt), for jeg vil meget gerne også have lejlighed til at komme med nogle kommentarer til arbejdsministeren.

Jeg beklager selvfølgelig, at arbejdsministeren synes, jeg har været lidt provokerende i mine bemærkninger, men jeg mener i virkeligheden, at der er tale om en provokation, når man genfremsætter dette forslag. Jeg synes også, at debatten her i dag har vist, at selve regeringens parlamentariske grundlag har mange men'er. Man har ligefrem fra SF's side brugt ordførertalen til at opstille de mange punkter, hvor man var uenige med regeringen, og jeg er enig med hr. Aage Frandsen i, at der i og for sig ikke dér er så stor forskel i forhold til den ordførertale, som hr. Aage Frandsen holdt, sidste gang vi havde første behandling. Når modstanden, som herigennem er dokumenteret, er så kraftig, som den er, opfatter jeg det som en provokation, og jeg har i hvert fald meget svært ved at konstatere nogen langmodighed hos regeringen. For en mindretalsregering er trods alt i den situation, at såfremt den ikke kan få tilslutning til sine